

[Aksel Larsen.]

Lovens direkte praktiske Følger bliver et videre Skridt frem paa Vejen til Militariseringen af den danske Befolkning, og især af Arbejderbefolkningen.

Jeg sagde udtrykkelig, at disse civile Luftværnsregler og disse Foranstaltninger, der nu gennemføres i alle Lande, overalt tjener krigsmæssige Formaal. Jeg understreger for at gøre det lettere for de forskellige af de ærede Medlemmer, som ved at snakke om andre Ting og andre Lande tror at kunne komme uden om Kærnen i den foreliggende Sag: Saadanne Foranstaltninger gennemført f. Eks. i Moskva er et bevist Led i Forberedelsen til Krig, der er blot den Forskel, at Danmark er et kapitalistisk Land, medens Arbejderklassen har Magten i Sovjetunionen. Det er en afgørende Forskel; dér har Arbejderklassen erobret sit Land og har derfor noget at forsvare, den maa indstille sig paa at forsvare det med alle til Raadighed staaende Midler og være parat i det Tilfælde, Landet bliver angrebet militært udefra. Men den grundlæggende Forskel er den, at Danmark er kapitalistisk, Sovjetunionen socialistisk, og det betinger vor Stilling til disse Spørgsmaal.

Vi kan ikke tilsige denne Lov velvillig Behandling. Vi ved, at det ikke bliver ved disse tørre Lovparagraffer alene, at det, der *ikke* staar i Loven, vil blive gennemført praktisk, at Lovens Gennemførelse og eventuelle senere Udvidelse vil blive ledsaget af en omfattende Agitation for det, man kalder Civilbefolkningens Beskyttelse mod Faren fra Luften, men som reelt skal tjene til at indstille Befolkningen paa Krig, berede Aanden for den yderligere Militarisering af den danske Befolkning og dermed styrke det kapitalistiske Danmarks Krigsberedskab. Det er derfor, vi er Modstandere af dette Lovforslag, det er derfor, vi forbeholder os ved den afgørende tredie Behandling at stemme imod.

Holstein: Det forelagte Lovforslag gaar, saaledes som det er formuleret, ud paa at give den højtærede Indenrigsminister en Generalfuldmagt til at ordne Landets civile passive Forsvar mod Luftangreb, saaledes som han finder for godt og skønner det hensigtsmæssigt. Han bestemmer baade Arten og Omfanget af dette Forsvar, og han bestemmer Tempoet for dets Iværksættelse, for dets Organisering, og han bestemmer endelig, naar det er organiseret, hvorledes den nye Organisation skal indøves, skal praktiseres og ekserceres. For det maa man gøre sig klart, at en passiv

Forsvarsorganisation som den, der her er Tale om, maa, hvis den paa Prøvens Dag skal være et brugbart Instrument, nødvendigvis i Tiden forud have været underkastet praktiske Prøver. Man kan ikke vide, hvad en Hærordning er værd paa Prøvens Dag, hvis man aldrig har holdt Manøvrer og aldrig har holdt Øvelser med den paa-gældende Ordning og med dem, som er indrulleret i Ordningen, og paa samme Maade kan man selvfølgelig heller ikke med et passivt Civilforsvar have nogen Mening om, hvad det er værd paa den afgørende Dag, hvor det skal staa sin Prøve, hvis det ikke i Forvejen er blevet indøvet og praktiseret.

Det er altsaa en meget vidtgaaende Fuldmagt — ja, den er saa vidtgaaende, som den praktisk talt kan være paa dette Omraade —, som ved dette Lovforslag gives den højtærede Indenrigsminister. Jeg maa jo sige, at naar man tager i Betragtning, hvorledes de forsvarsvenlige Partier hidtil har stillet sig til den højtærede Regering med Hensyn til dens Militærpolitik, og navnlig Det konservative Folkeparti, naar man tager i Betragtning de Synsmaader om vort Forsvar, som blev gjort gældende fra konservativ Side i afvigte Efteraar under Finanslovens Behandling, bl. a. med et Udgangspunkt i den Militærinterpellation, som jeg havde stillet kort Tid forinden, naar man tager i Betragtning, at Det konservative Folkeparti har taget en Valgkamp, har taget en Ministerkrise i 1929 med Partiet Venstre, fordi man ikke havde Tillid til, at det andet forsvarsvenlige Parti var tilstrækkeligt indforstaaet med og havde tilstrækkelig Forstaaelse af Nødvendigheden af at faa et tidssvarende og virksomt Forsvar her i Landet, saaledes som de verdenspolitiske Forhold havde udviklet sig, og naar man desuden tager i Betragtning, at de samme to Partier for kun halvandet Aar siden gav Ministeriet et fælles Mistillidsvotum paa et økonomisk Spørgsmaal — det var Ministeriets Landbrugspolitik —, saa vil jeg nok spørge, om det harmonerer vel med denne Stilling fra de to forsvarsvenlige Oppositionspartiets Side over for Regeringen, og særlig med Det konservative Partis Stilling i Militærspørgsmaal over for Regeringen, at man giver den højtærede Indenrigsminister en Generalfuldmagt, en Blancofuldmagt af den Art, der er Tale om med dette Lovforslag.

Jeg ved jo meget vel, at der staar i en temmelig overset og forglemt Grundlovsparagraf, at Ministrene er ansvarlige for Regeringens Førelse, og derfor kan man selvfølgelig ogsaa med en vis formel Beret-